Oláh András

mintha sietni kellene

hozzászoktam a lassuló tempóhoz
már elmúltak a hétköznapok görcsei
– a ráérős csönd csodákra képes –

belénk idegződött a hontalanság
ma Tisza-parti kalandjainkat lábjegyzeteltem
– valójában csak indokoltalak –

koncentráltabb figyelmet érdemelnek
az áthúzások a kipontozott részek

a féltésből józan szelídség fogan
mégis párosával szedem a lépcsőfokokat
mintha sietni kellene

Voronyezs hidege

zenekar fogadta őket
a bevonuláskor
ütemre léptek rezzenéstelen arccal
de jött az emésztő téboly
a gyász a kábulat
harsogott a pályaudvar virágot
dobált egy zokogó lány
már minden szív fekete
reménytelenül hullámzik az utca
fészket épít a kétség
a faluvégi sártengerbe
gyásztávirat érkezik
kell hogy valaki fogja a kezét
magyarázat nincs
elfogytak a vigasztaló szavak
siratót énekel az elárvult ölelés
nincs halálos ágy
csak egy berobbant lövészárok
és Voronyezs hidege
két sebet kapott kiáltás között